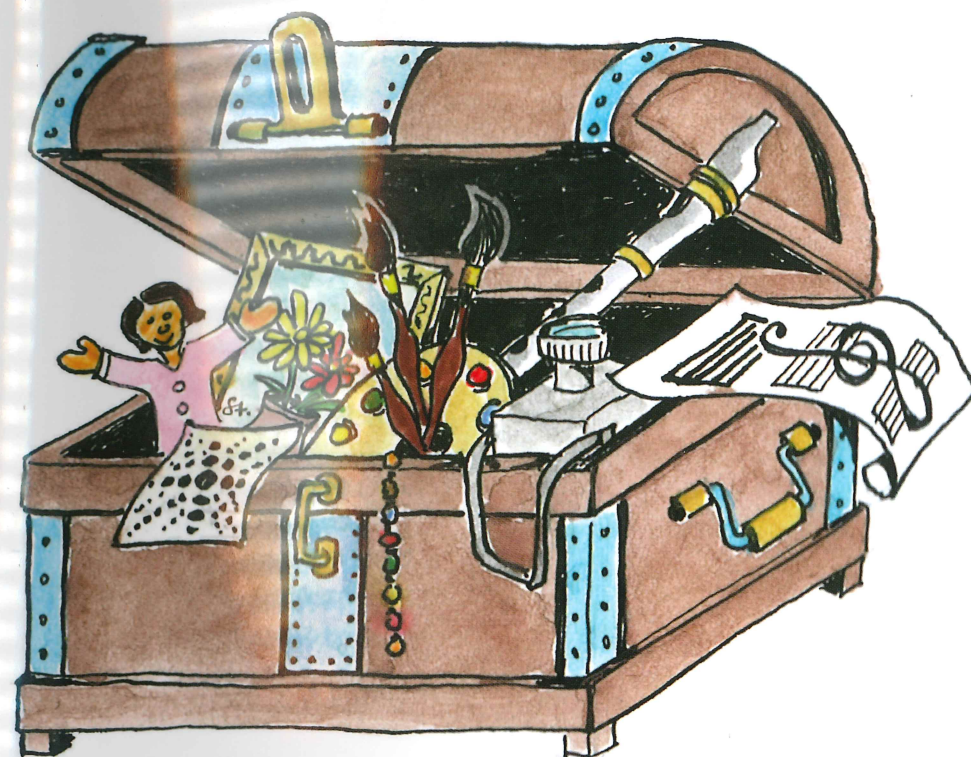




Vydalo Statutární město Hradec Králové
www.hradeckralove.org

Textové zpracování: odbor sociálních věcí a zdravotnictví Magistrátu města Hradec Králové
PhDr. Marek Šimůnek, vedoucí odboru
tel.: +420 495 707 321, e-mail: marek.simunek@mmhk.cz
Design a sazba: FiftyFifty kreativní agentura, s. r. o., www.fifty-50.cz
Tisk: Garamon, s. r. o., www.garamon.cz

Edice Radnice č. 26, 1. vydání, Hradec Králové 2015
ISBN 978-80-87637-25-8



Hradecké poklady & (Ne)všední příběhy

edice Radnice č. 26



**Hradecké poklady
roku 2014**



Hradecké poklady roku 2014

Přednáší dětem o chovu včel



František Tlapal (1929) má přesně spočítané, že 1. září letošního roku to bude 44 let, kdy začal včelařit. Jeho začátky však nebyly jednoduché, protože

na bodnutí včely měl velkou alergii. Avšak jak sám říká, dlouhodobým tréninkem těla se snášení jedu upravilo a dnes má u svých včel jedinou ochranu, a tou jsou brýle. Včeličky jsou jeho velkým koníčkem, a proto nevčelaří jen s hlavním cílem výroby medu. Jeho prioritním zájmem je hlavně chov včelstev a vědomí, že včely obecně prospívají všem, a že jsou přínosem pro celou společnost.

Pan Tlapal o sobě říká, že je samouk a přes svůj věk stále shání literaturu a metodiky moderního včelaření. Uvádí, že se rád učí novým věcem, protože si nemyslí, že

pobral všechnen rozum.

Za svůj život se včelami se ovšem stal odborníkem a svým včelkám rozumí, i po stránce veterinární i právní, umí si sám vyrobit veškeré příslušenství k chovu včel, včetně medometu.

V současné době pečuje o čtyři včelstva, což v tomto jarním období znamená 40 000 včel.

Rád chodí i do škol přednášet dětem o chovu včel a jejich významu pro nás všechny. Na otázku co by si přál nejvíc odpověděl: Mít zdraví k naplnění své práce, zájmů a koníčků.

E-mailová psaní



MUDr. Václav Dobiáš (1918) pracoval jako lékař internista do svých 90 let. Po odchodu do důchodu z II. interní kliniky Fakultní nemocnice pokračoval

v péči o pacienty diabetiky. Nezáhálel ani v následujících letech, stále se vzdělává a sleduje trendy moderní medicíny.

Vedle toho ale má ještě nevšední aktivitu. Elektronickou poštou si dopisuje se svou 98 letou sestrou, a vzájemně si tak vyměňují vzpomínky a postřehy ze života. Pan doktor Dobiáš sepsal laskavé a vlídné vzpomínkové pojednání o svém životě, včetně pobytu v koncentračních tábo-

rech. Vzhledem k výjimečnosti textu, ve spolupráci s Dr. Evou Švarcovou, byl tento text vydán (v roce 2013) pod názvem *Etika a Fragmenty* jako skriptum pro výuku studentů pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové. Části této publikace byly použity v brožuře *Aktivní stárnutí a mezigenerační solidarita* v Hradci Králové (Magistrát města, 2013).

Pan doktor Dobiáš se narodil v Roudnici nad Labem,

Fandí hokeji a vydá se na Sněžku



Vlasta Vrkočová (1940). Tak šikovnou ženskou abys pohledal! Ve společenské komisi městské organizace Svazu důchodců ČR má

na starosti organizování společenských akcí. Nejžádanější je společenské posezení seniorů s tancem a samozřejmě každoročně v únoru ples. Místem konání je velký sál královéhradeckého Adalbertina. Jak velí Vlastina dlouholetá zkušenost, pracovat na zdárném průběhu obou akcí se musí hned po skončení předchozích. Všechno je v tomto případě o penězích. Zamluvit a zaplatit sál, hudbu a účinkující a prodat vstupenky. Mít na paměti úroveň těchto společenských setkávání, aby lidi byli za své peníze spokojeni a navíc cítili i přidanou hodnotu, kte-

rou je opravdový zájem. Pak to všechno dobře dopadne, je přesvědčena Vlasta.

Víme, že to nemá jednoduché. V mezičase navštěvuje a sleduje jako divačka různé pořady a vystoupení umělců, často začínajících, aby pak dobře vybrala. A má docela slušný přehled a hlavně ji to baví, a tím se jí daří. V její přítomnosti není místo pro nudu. Fandí hokejistům, jízdni kolo je pro ni denním dopravním prostředkem, obdivuhodně dře na záhonku v zahrádkové kolonii, dobře vaří, v létě chodí na koupaliště a s partou se chystají lanovkou na Sněžku.

Loutkové divadlo ho provází životem

Jiří Zahálka (1933) je Hradečák, ale narodil se ve známé učitelské rodině ve Smiřicích. Jako jeho otec i on se věnoval učitelství; z učitelského prostředí pocházela a výbornou učitelkou byla jeho manželka Ivona a „geny“ nezapře ani jejich dcera Iva. Otec Jiřího, Petr Zahálka, založil při sokolské jednotě ve Smiřicích v roce 1926 dnes už proslulé



loutkové divadlo. Když bylo Jiřímu deset roků, tatínek ho začal brát sebou v neděli již dopoledne, aby s dalšími

žáky ze školy stavěli jeviště pro odpolední představení. A tak se z malého diváka stal členem souboru, kterému

Kvůli včelám rozboural komín



Vlastimil Ševčík (1931) je tělem i duší včelařem. Přes dvacet let vedl kroniku včelařského spolku, a včelky se

staly jeho velkou láskou již v patnácti letech. Tehdy mu ředitel měšťanské školy daroval dva úly, a to rozhodlo o jeho velkém koníčku, který trvá dosud.

Jak sám říká, v nejproduktivnějším období měl téměř 125 včelstev, což představovalo obrovskou práci, kterou zastával společně s kolegou. Ovšem láska ke včelkám to kompenzovala. Na důkaz svého vztahu ke včelaření uvádí příběh, kdy zachraňoval roj včel z komína, kde se usadily. Komín rozbíral, rukama včely nabíral a ony mu následně projevíly velkou vděčnost. Říká, že byly nejhodnější

a nikdy od nich nedostal ani jedno žihadlo.

V současné době je ve funkci včelařského důvěrníka a dohlíží na zdravotní stav včelstev a zajišťuje jejich léčbu. Jinak je právě čas na rozšiřování včel do medníku a čeká se na medonosnou snůšku.

Pracovitost, láska k lidem a včelkám, to je jeho krédo.

bez přestávky zůstal věrný, i když se přestěhoval do Hradce Králové.

Loutky jsou jeho životní vášní. Čas a píle z něho udělaly respektovaného loutkáře, jenž propaguje nové loutkářské postupy. Psal o loutkovém divadle články, byl v něm hercem, dramaturgem či režisérem. Je autorem pohádky Kašpárek a drak (2011) a tentýž rok mu byl udělen Zlatý odznak J. K. Tyla za dlouholetou práci pro loutkové divadelnictví.

Letošní zimní loutkářská sezona ve smiřické „Malburově vile“ v Palackého ulici květnem skončila, ale loutkoherci, a s nimi Jiří Zahálka, budou hrát od října pro malé vděčné diváky znovu. Mezi nimi ze Smiřic a blízkého okolí pravidelně v hledišti sedávají i malí Hradečáci. Do stejného divadélka chodili za „velkými“ loutkami (marionetami) i mnozí rodiče a prarodiče. Jako tenkrát jsou na repertoáru klasické pohádky a přibýly další hry,

které si soubor upravuje.

Jiří uvádí představení. Nezapře v sobě kantora a s dětmi vede dialog, často si společně zazpívají písničku. Dětičky mu nadšeně odevzdávají kresby, které jsou pak vystaveny. V hledišti zhasne lustr a opona se zvedá... Jiří nenápadně přejde k hrajícím loutkám, protože jedné z nich propůjčuje svůj vysohlený hlas...